

A háború árnya

Az emlékezet falára vetődik mint az árnyék
a két posztháborús családi veszteség.

Állok némán az emléktábla előtt
a kezemben égő gyertya fénye tükröződik
a táblára vésett füredi neveken.

Kiért is gyújtom én most ezt a gyertyát?

Értük is, az áldozatokért,
akik elégték a gázos pokolban.

Nem, nemcsak értük, az ismeretlenekért,
két halottunkért is hajlik a szélben a láng.

Ártatlan kétéves kis testvéremért,
az örökké tökéletesnek maradottért,
s a volt hadifogolyért, aki túlélte,
hogy itthon legyen mártír negyven évesen
a hat nyelvet tudó fiatal tanár,

Öt éve vége már a háborúnak ekkor,
s ők ketten áldozatok mégis,
haláluk örökké sajgó seb s titok is egyben.
Nem múltó emlék a szülők lelkében,
mit átadtak nekünk: a háború árnyát.